

PRIČA O SVEMIRU

Nešto mi govori da je čovječanstvu već navrh glave ovo što ima pa bi htjelo da samo sebe satire. Ovaj naš svijet bio je sklon tome među prvima, a posljednji je došao do sebe. Za najmanje vremena stekao je privilegije koje može imati, uz najmanje napora uspio je u životu, ali je, neprestano pogleda uprtog prema zvijezdama i nebeskom plavetnilu, težio da ga kvari. Taj izvor i bit svemira, kad bi to imao, ne bi opet bio zadovoljan. A kakve bismo priče onda pričali, čemu bismo težili, kojim idealima, kojoj zvijezdi? Zašto bi djeca pristala da rastu pod nebom bez zvijezda, pod nebom bez neba i kako bi to izgledalo? Kako bismo snivali i gdje bismo uostalom vješali mjesec da se odmori poslije naporne noći da bi nebu dao nebesku boju? Čovjek je nezahvalan u svojim gladnim nezasitnim htijenjima. A svemir, beskrajan kao mašta, traži one najodvažnije sanjare koji neće dirati njegove urese. Svemir udiše željno sve avanturiste, vječite mladiće, one koji su spremni na sve, koji hoće gore da bi bolje vidjeli i pomogli drugima koji svojom vedrinom bude preskozorja i šapuću najdivnije riječi u ušce budućnosti, ono što nitko od njih ne zna, ono što svi misle da je nestvarno, a nije. Svemir hoće pjesmu, pjesnika, hoće dušu čovječanstva, a ne njegovu prljavu nadu da će podčiniti svemir. Takvih je malo jer ih oni zli satiru i podmeću im noge. Sreća je dodirnuti zvijezdu. Do nje je dug put.